

היום שבו לא רעדה האדמה

לוכה כזאת בירושלים, ואחד הי ערבים היה מבקש להשתמש בשיי רותים של בית יהודי. ספק אם מיהו היה פותח לו את הדלת. התהלוכה מגיעה לכיכר בית הקברות, הנמצא בלב סכנין. אני רטה לזכר הרוגי יום-האדמה נמר צאת באמצע בית הקברות. למרג' לות האנדרטה יינשאו הנאומים.

ראשון נואם ראש-מועצת ערבה, מוחמד עברי, המזכיר כי זהו הי פעם השישית שבה משתקיים יום- האדמה. מתיאות כפיים.

הומור יהודי

א חריו נואם מאיר וילנר. מי אחרי האנדרטה מהומה. כמה ערבים רבים ביניהם מי ינאם ראשון. התחרות היא בין נואם על רק"ח ובין נואם של בני-הכפר: וילנר קורא בקול: „חברים! ידי דים! העם של הגליל!" הוא מדבר על השודדים ששדדו אדמה ערבית, מדבר נגד המיצפים, קורא לתוש ביתם שודדים ומבטיח כי ההיס' טוריה לא תשתוק על העוול שנע' שה לעם הפלסטיני. הוא מצטט את בסאם שכעה, שאמר לחיילים: „לכם יש רובים אין לכם ראש." אחר כך הוא מנסה להצחיק כש-

שיירה של גברים מהגיבעה ומצ' טרפת אל התהלוכה. „ברוח ובדם נפדה את הגליל! ברוח ובדם נפ' דה את פלסטין!" נשמע בקצב אחיד ובהנפת ידיים.

המכונית מתנהלת לאיטה. גילה מזנקת כל כמה דקות מהמכונית כדי לצלם. המכוניות האחרות שיי כות גם הן לכתבים ולצלמים של העיתונות הזרה. פרט לחנוך גוטי מן, אנחנו לא מצליחות לזהות צלמים או כתבים ישראלים. טל' וויזיה הישראלית אין זכר.

קבוצת אנשים עוצרת אותנו ו' שואלת איך מגיעים לטיבה, אני שואלת אותם איזה עיתון הם מייצגים. הם אומרים שהם עובדים באוניברסיטת בירינות.

המונים מקיפים את המכונית הי קטנה. הסיסמות הולכות ומתרחבות. התופים והמצלתיים מכים. מתוך מכונית פזו משרד צעיר ברמקול סיסמות. סאמיר מספר לי שהוא קורא שירים של סאמיח קאסם.

שירותים

בית ערבי

ע שרות צעירים בגילאי תי כון, נושאים על כתפיהם את חבריהם המניפים את דגלי פלסטין. כשפניהם רעולות בכפיות אדומות.

(המשך מעמוד 25)
אירופה. אם לא ינסה להתקבל לאחת האוניברסיטות בארץ. עמאר אבו-אחמד אומר לי: „הם פתחו את המשביר-לצרכן כדי לשבור את השוק. אני לא אקנה שם אפילו מסטיק בזוקה. כל גרוש שנכנס להמשביר לצרכן הולך ל- התנחלויות.”

בדרך למכונית, החונה ליד המעיין, עומדת קבוצת גברים. אחד מהם, פרח דניאל, בעל חנות פלא- סל, מוכן לפתוח למענו את החנות. „אני לא שובת, אבל אני לא רוצה שיבואו לפה צעירים ויתחילו ל' עשות לי צרות. או אני מעדיף לעמוד ליד החנות ולהשאיר אותה סגורה.” הוא אומר.

אל החנות מגיע סאמיר מוטראן, פירסומאי ואיש יחסי-ציבור. מאוחר יותר הסתבר כי הפגישה עם סאמיר מוטראן היתה העסק הטוב ביותר שעשינו באותו יום. סאמיר, ש מארגן מדי שנה את טקס בחירת מלכת היופי הערבית, הוא בן לאחת המישפחות המכובדות בנצ' רת. מישפחתו מתגודדת לשביתה, אך כדי שלא להיות יוצאת דופן החליטה לסגור את משרד הפירסום ואת העסק המישפחתי, שהוא ייצור ממתקים מזורחמים.

אנחנו מוצאים בית-קפה פתוח. שותים קפה תורכי, בעל בית- הקפה טוען שאינו יכול לסגור את בית-הקפה מכיוון שזהו מקום ציי בורי. מזכיר בית-המישפט מצטרף אלינו ומספר כי השופטים הלכו הביתה מכיוון שאף אחד מהעומדים למישפט לא הגיע, ואלה שהובאו על-ידי שוטרים להארכת מעצר הוחזרו לתא-הכלא מכיוון שעורכי- הדין לא הגיעו.

קופת-החולים בצורת פתוחה. גם לישכתי-העבודה. שם מתנהלת מי עבודה כסידרה.

ברוח

ובדם

ר דרך לסכנין אנחנו עוברים דרך כפר רינה. סאמיר מוטראן מתנדב להצטרף אלינו, כדי להורות לנו את הדרך. מוסך כפר רינה פתוח. גם חנויות המכולת פתוחות. במיסעדה של יונס, ליד צומת גולני, העבודה כרגיל. בעל המיס' עדה, ערבי עשיר שבבעלותו גם מיסעדה יונס המפורסמת מיפו, נתן הוראה חד-משמעית: לא ל' שבות! גם תחנת הדלק והמיזוןן שבבעלותו פועלים.

בכניסה לכביש המחבר את הכפ' רים דיר-חנא, ערבה וסכנין, עוצרת המישטרה מכונית אמריקאית שכור' רה של אחת מרשתות הטלוויזיה הזרות, ואת מכונית הפולקסוואגן שלנו. השוטרים אוסרים עלינו להיכנס. אוטובוס מלא ערבים שי מגיע לצומת עובר ללא כל קושי. השוטרים מבקשים אישור ממפקדם לאפשר לנו להיכנס. המפקד מאשר ומבקש להזהיר אותנו שאנחנו נכנסים על אחריותנו.

ליד דיר-חנא שלט כחול בשלוש שפות: „שביתה". אנחנו מאיטים. שיירה נושאת שלטים יוצאת מדיר- חנא והולכת בדרך לסכנין. עשרות נשים וילדים צועדים רגלי. רבים מגיעים במכוניותיהם. כמה נשים מתעלפות בצעדי הדרך. תינוקות בני יומם נישאים בזרועות אמור' תיהם.

יש פה ילדים, אז לא תהיה מהומה. אני מנסה להרגיע את עצמי. אני מודה שאני חוששת. אזהרת המישטרה והורם האדיר של תושבים ערביים נושאי השלי' טים, הצועקים בקולי קולות: „בדם וברוח נפדה את הגליל!" עושים את שלהם. גילה מנחשת שלא יהיה אף שוטר אחד בתוך הכפרים. אני משוכנעת שהמקום יהיה מוצף בשוטרים ובחיילים. אחר-כך מסתבר שגילה צדקה. המישטרה נהגה ב' תבונה. אף לא שוטר אחד, אף לא איש מישמר-גבול אחד נראה בהשט שבו התקיימה התהלוכה וההפגנה. האירגון מופתי. בערבה יורדת

נערות במשאית בדרך להפגנה בדם ורוח נפדה את הגליל

הוא אומר: „יש עוד גיבור אחד. פרופסור הוא קורא לעצמה. הוא פרופסור כמו שהרב כהנא הוא רב." הנסיון נכשל. ההומור היהודי שונה כנראה מההומור הערבי. במהלך כל הנאום נשמעות הפר' עות מצד בני-הכפר, ומעט מתיאות כפיים. העם מתפורץ בין הקברים. נאה כאילו התהלוכה וקריאת הי סיסמות הוציאה מעט את הרוח מהמיפרשים.

אנו מחיילים ללכת לכיוון הי מכונית, כדי לצאת מסכנין לפני שאלפי האנשים יציפו את הדרכים. ולא נשארים לנאומו של תופק ויאר. בדרך אנחנו פוגשים אחד מבני-הכפר ואומרים לו: התהלור כה היתה מרשימה, אבל העצרת מאכזבת. הוא משיב: „מה את מדברת? זו היתה הצלחה כבירה! העובדה שהינפנו את דגל פלסטין היא מבחינתנו הצלחה.”

כמה פעילים של מצפן ושל גור' מים קיצוניים בתוך מצפן, בלונדים תכולי עיניים, מחלקים כרוזים ב' ערבית, ומנסים למכור חוברות כתובות ערבית. איך ידענו שהם ממצפן? שאלנו אותם.

סאמיר עוקף את הפקקים שמת' חילים להתהוות, ונוסע בדרך-לא' דרך. הוא מכיר את שבילי הגליל כמו את כף ידו. מבלי שנדע איך, אנחנו מוצאים את עצמנו בצומת יגור. אוטובוס של המישטרה אוסף את השוטרים מהמחסום. המישטרה סיימה את עבודתה. יום-האדמה כבר בשלום. בגדה לא נהרג איש, וגם בגליל היה שקט. בכפר המרה קנינו לבנה אצל אבו-רומי. הוא לא שבת. בשביל מה לשבות, הוא אומר, מה ייצא לי מזה?

פעיל רק"ח אומר לנו כי אלה הם חברי תנועת בני-הכפר. אחר כך יפריעו חברי תנועת בני-הכפר ל' מהלך נאומו של מאיר וילנר, הי נישא בעברית.

תופק ויאר ואשתו מגיעים ב' מכונית המתנהלת לאיטה. ויאר הוא אחד הנואמים. „ראית שאין מישטרה." הוא אומר לי. „סוף סוף מישו קיבל שכל והבין שזוהי הדרך למנוע פרובוקציה." אני אר מרת לו שאני קצת חוששת, והוא מרגיע אותי ומבטיח: „ההוראות שניתנו הן חד-משמעיות. הפגנה שקטה ולא אלימה.”

ויאר לא מצליח לעודד אותי. גילה נעלמת עם המצלמה בין נח' לי האדם. אנחנו מחנים את המכר' נית בכניסה לסכנין. אין אפשרות להתקדם איתה יותר. כולנו ער' שים כל יתר הכתבים הזרים. אנחנו מתנהלים לאיטנו כמו נטע זר. כולם אני מרגישה כמו נטע זר. כולם יודעים שאני לא משלהם. אני מביכה את סאמיר המוסלמי, כאשר אני מניחה לזרועו. הוא איש מוכר מאוד. הוא מרגיש לא נוח שאשה יהודיה אוחות בזרועו. אחת ממכרותיו אף מעירה לו על כך. הוא מסביר לה שאני מ,הסאפה", העיתונות, וקצת מודאגת.

אנחנו נסחפים עם המוני האדם. בשלב מסוים אנחנו מוצאים את גילה, המצפה בשולי הדרך. הזע' קות רמות. מכל עבר נשמעות סיסי מות ומגופות כרוות. סאמיר דואג לנו לשירותים ולמים בביתו של מורה הכפר. אנחנו מתקבלות ב' אהלן וסאלן. אני חושבת מה היה אילו קרה מיקרה הפוך בירושלים, למשל, אילו היתה מתקיימת תה'

למד צילום ענשי

קורסים למתחילים ומתקדמים

מספר התלמידים בקבוצה מוגבל ל-10
● החלה ההרשמה לשנה"ל תשמ"ג ●

עוד פרטים- בין השעות 22.00-10.00

קמרה אובסקורה לימוד צילום

תל אביב: רח ביאליק 23, טלפון 658677
ירושלים: רח בצלאל 6, טלפון 233502
חיפה: רח הנוביים 13, טלפון 662773

חינם!!!

מצלמת וידאוטייפ

במיבצע פסח

בידאוקולור

צלם את ליל הסדר בביתך על חשבונך (כולל הדרכה ויעוץ)

מצלמת וידאוטייפ + ציוד תאורה + אדפטור

מתוצרת „טלפונקו"

תוגרל בין הרוכשים אצלנו

וידאוטייפ (מכל סוג) במחירים סבירים

ההגרלה תערך בפיקוח עו"ד ורואה

חשבון החברה ● המיבצע עד 2.4.82

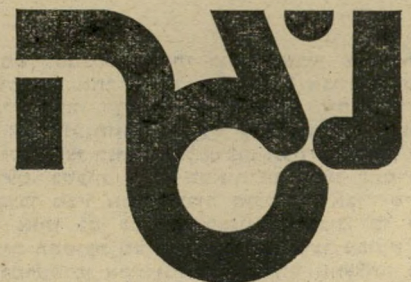
פרס תנחומים לכל דורש -
העברת סרטים לוידאו סופר 8
לשעה שלמה ללא תשלום
(לא כולל קסטה)

- * מבחר וידאוטייפים
- * קסטות וידאו
- * מעבדה צמודה

וידאוקולור

ת"א, ככר המדינה 22, טל' 217039

הופיע ונמצא למכירה

מגזין אחר של נשים

תן טרמפ לחייל